

# Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

In het kader van mijn reisherinneringen aan Europese hoofdsteden gaat het deze week over Rome. Mijn eerste bezoek aan die stad beschreef ik al eerder (*Mijn weekblad 1<sup>e</sup> jaargang nr 11, 25 juli 2011*). Deze week gaat het over mijn laatste bezoek aan de Italiaanse hoofdstad.

## Mijn laatste Romereis

In 1982 vond het CISAC-congres van de auteursrechtorganisaties plaats in Rome. Het zou mijn laatste reis naar deze stad worden. Mijn geliefde Greetje begeleidde mij. Voor de kinderen besloot ze een reisverslag te schrijven. Ik vond het onlangs terug en begin maar met een citaat:

*Op zondagmorgen om kwart over zes (zonder ontbijt) in de bus naar het station. Met het boemeltje met houten bankjes drie uur gereisd naar prachtige tuinen. Het hele dorp was uitgelopen. Het muziekcors begon te spelen toen de trein arriveerde en met de muziek en een groep majorettes in optocht naar de tuinen. Pappa vond het maar niks. Het was net het kindermeifeest. Enfin, de tuinen waren heel mooi en bijzonder. We krijgen overal uitvoerige verhalen, dus veel stilstaan en drentelen. Pappa zag het niet meer zitten en we moesten nog naar de Etrusken. Nu in bussen geladen en wij waren met ons tweeën in een andere groep ingedeeld. Grote paniek onder de leiding als we ons even aansluiten bij de andere Nederlanders. Pappa kreeg behoorlijk de ziekte in overal dat georganiseer van de Italianen. Eerst gingen we lunchen, een half uur te laat, en die lunch duurde vier uur, maar ik heb zelden zo heerlijk gegeten. Daarna weer in de bus naar de overblijfselen van de bouwwerken der Etrusken. Enfin, intussen was er iets georganiseerd dat wij met een auto teruggingen.*

Ze heeft haar reisverslag niet kunnen voltooien. Een paar dagen later werd ze op een zebrapad geschept door een auto. Ze kwam in het ziekenhuis terecht met een gebroken knieschijf en een beschadigde schouder. Als je in Rome van de

straat wordt geraapt kom je niet in een privé-kliniek terecht. Dat was even slikken voor wie de Nederlandse ziekenhuizen gewend is. Om een lang verhaal kort te maken, we waren gedwongen de thuisreis voortijdig te aanvaarden. Een medewerker van BUMA verzorgde een en ander. Toen hij alles had geregeld liet hij ons (Greetje op een brancard) achter in een koele kamer, wachtend op het vertrek van het vliegtuig. Toen eindelijk het uur van het vertrek was aangebroken werd Greetje op haar brancard in de ziekenauto geladen, maar toen de chauffeur wilde vertrekken werd hij tegengehouden door een ambtenaar. De ziekenauto moest wachten. Daar stonden we in de brandende zon. We begrepen er niets van, maar de temperatuur in de ambulance werd met de minuut ondraaglijker. Intussen, hoorden we achteraf, moest het vliegtuig wachten en liep het aanzienlijke vertraging op. Dat duurde en duurde maar. Eindelijk kregen we toestemming om weg te rijden. Toen ik later melding maakte van dit onbegrijpelijke oponthoud werd mij gezegd: "Je had die ambtenaar ook moeten betalen". Het is niet verbazingwekkend dat die landen in Zuid-Europa in financiële moeilijkheden zijn geraakt.

## Een extra bijlage

Onlangs kwam ik in contact met Folkert van der Meulen Bosma. Hij verzorgt een website die geheel is gewijd aan Sudoku-varianties. Hij gaf mij toestemming een bijzondere uitgave van hem met een tiental puzzels als bijlage bij *Mijn weekblad* te voegen. Ik hoop er mijn lezers en lezeressen een plezier mee te doen.

## De haiku van deze week

De grijze auto  
Staat buiten in de regen  
En wacht op leven.